

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 grudnia 2018 r.

Sąd Apelacyjny we Wrocławiu II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Piotr Kaczmarek

Sędziowie: SSA Bogusław Tocicki (spr.)

SSO del. do SA Agata Regulska

Protokolant: Paulina Pańczyk

przy udziale prokuratora Prokuratury Regionalnej Dariusza Szyperskiego

po rozpoznaniu w dniu 13 grudnia 2018 r.

sprawy Z. W.

oskarżonego z art. 284§2 kk w zw. z art. 294§1 kk i art. 286§1 kk

na skutek apelacji wniesionych przez oskarżonego i prokuratora

od wyroku Sądu Okręgowego w Legnicy

z dnia 5 września 2018 r. sygn. akt III K 55/17

I. zmienia zaskarżony wyrok w stosunku do oskarżonego Z. W. w ten sposób, że:

- a) **eliminuje przepis art. 11 § 3 k.k. z podstawy wymiaru kary za przestępstwo przypisane oskarżonemu w punkcie I części rozstrzygającej;**
- b) **za podstawę orzeczeń o warunkowym zawieszeniu wykonania kary łącznej, na mocy art. 4 § 1 k.k., przyjmuje przepisy art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 k.k. i art. 72 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym na dzień 30 czerwca 2015r.;**
- c) **ustala, że środek probacyjny, orzeczony na podstawie art. 72 § 2 k.k. w punkcie IV części rozstrzygającej, dotyczy obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem z art. 286 § 1 k.k. przypisanym oskarżonemu w punkcie II części rozstrzygającej oraz polega na obowiązku wpłaty 900,- (dziewięciuset) złotych na rzecz spółki (...) w okresie próby;**

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od oskarżonego Z. W. na rzecz Skarbu Państwa 200,- (dwieście) złotych kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, na co składa się 20,- złotych tytułem zryczałtowanych wydatków Skarbu Państwa w tym postępowaniu oraz 180,- złotych opłaty za drugą instancję.

--	--

UZASADNIENIE

Prokurator Prokuratury Rejonowej w Lubinie skierowała akt oskarżenia przeciwko Z. W. o to, że:

I. w okresie od 31.10.2003r. do 30.11.2003r. w P., rejonu (...) jako dzierżawca stacji paliw (...) przy ul. (...) w P. dokonał przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 320.365,24 zł otrzymanych przelewem od D. K. (1) jako przedpłata na paliwo, należna firmie (...) S.A. w S. k/S., czym działał na szkodę D. K. (1) i (...),

- tj. o przestępstwo z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k.;

II. w marcu 2004r. w P. rejonu (...), działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej, jako dzierżawca stacji paliw (...) przy ul. (...) w P. wprowadził w błąd spółkę (...), w ten sposób, że dokonał zakupu w ramach kredytu kupieckiego artykułów spożywczych nie mając zamiaru regulować płatności za dostarczony towar powodując tym samym straty w wysokości 900 zł na szkodę Spółki (...),

- tj. o przestępstwo z art. 286 § 1 k.k.

Wyrokiem z dnia 5 września 2018 r. sygn. akt III K – 55/17Sąd Okręgowy w Legnicy orzekł następująco:

I. oskarżonego **Z. W.** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku z tym ustaleniem, że czyn ten został popełniony w warunkach art. 12 k.k., a nadto z opisu czynu wyeliminował fragment, iż oskarżony działał na szkodę D. K. (1) i czyn ten zakwalifikował z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i za to na mocy art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 3 k.k. wymierzył mu karę 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

II. oskarżonego **Z. W.** uznał za winnego popełnienia czynu opisanego w punkcie II części wstępnej wyroku i za czyn ten na podstawie art. 286 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. połączył orzeczone jednostkowe kary pozbawienia wolności i wymierzył oskarżonemu **Z. W.** karę łączną 1 (jednego) roku pozbawienia wolności;

IV. na podstawie art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 k.k. i art. 72 § 2 k.k. wykonanie orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił oskarżonemu na okres próby 3 (trzech) lat, zobowiązując go w tym czasie do naprawienia w całości wyrządzonej przestępstwem szkody;

V. na podstawie art. 624 § 1 k.p.k. zwolnił oskarżonego od ponoszenia kosztów postępowania w sprawie, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

Powyższy wyrok zaskarżyła Prokurator Prokuratury Rejonowej w Lubinie w części dotyczącej orzeczenia o karze i środkach karnych (w zakresie punktów: I, IV części dyspozytywnej wyroku), na korzyść oskarżonego **Z. W.**. Powołując się na przepis art. 438 pkt 1 k.p.k. prokurator zaskarżonemu wyrokowi zarzuciła:

1) obrazę przepisów prawa karnego materialnego w postaci art. 11 § 3 k.k., polegającą na niesłusznym jego zastosowaniu w podstawie wymiaru kary za przypisane oskarżonemu przestępstwo z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w sytuacji, gdy nie zachodziły podstawy do przyjęcia przez sąd instytucji kumulatywnego zbiegu przepisów ustawy karnej, gdyż art. 294 § 1 k.k. określa jedynie znamiona kwalifikujące do czynu z art. 284 k.k.;

2) obrazę przepisów prawa karnego materialnego w postaci art. 4 § 1 k.k., polegającą na nieprawidłowym niezastosowaniu przepisów obowiązujących w chwili popełnienia przez oskarżonego przypisanych mu czynów, w zakresie dotyczącym rozstrzygnięcia zawartego w punkcie IV części dyspozytywnej wyroku, które to przepisy były dla niego względniejsze;

3) obrazę przepisów prawa karnego materialnego w postaci art. 72 § 2 k.k., polegającą na jego błędnej wykładni skutkującej zobowiązaniem oskarżonego **Z. W.** do naprawienia w całości wyrządzonej szkody na rzecz

pokrzywdzonego (...) w sytuacji, gdy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 27 lutego 2009r. sygn. akt XX GC 974/04 zasądzono od Z. W. na rzecz firmy (...) S.A. w W. kwotę 320.365,12 zł z ustawowymi odsetkami.

Podnosząc powyższe zarzuty i argumenty, Prokurator Prokuratury Rejonowej w Lubinie wniosła o:

1) zmianę zaskarżonego wyroku:

a) w punkcie I części dyspozytywnej wyroku przez wyeliminowanie z podstawy wymiaru kary art. 11 § 3 k.k.;

b) w punkcie IV części dyspozytywnej wyroku przez przyjęcie za podstawę orzeczenia o warunkowym zawieszeniu wykonania kary łącznej 1 roku pozbawienia wolności, orzeczonej wobec oskarżonego Z. W., przepisów art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 pkt 1 k.k., przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., oraz zobowiązanie oskarżonego na podstawie art. 72 § 2 k.k., przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., do naprawienia w całości szkody wyrządzonej przestępstwem przypisanym oskarżonemu w punkcie II części dyspozytywnej wyroku w okresie 3 lat próby poprzez zapłatę kwoty 900 złotych na rzecz pokrzywdzonego spółki (...);

2) utrzymanie wyroku w pozostałym zakresie w mocy.

Powyższy wyrok zaskarżył także w całości obrońca z wyboru oskarżonego Z. W., adw. Ł. M., który powołując się na przepis art. 438 pkt 1, 2 i 3 k.p.k. zaskarżonemu wyrokowi zarzucił:

1) obrazę przepisów prawa materialnego w postaci art. 284 § 2 k.k. poprzez uznanie, iż swoim zachowaniem oskarżony wyczerpał znamiona wymienionego przestępstwa opisanego w art. 284 § 2 k.k., ponieważ brak było elementu powierzenia mu rzeczy ruchomej przez D. K. (1), a także (...);

2) obrazę przepisów postępowania w postaci art. 5 § 2 k.p.k. poprzez rozstrzygnięcie wątpliwości w niniejszej sprawie na niekorzyść oskarżonego, w szczególności dotyczących bycia przez niego właścicielem rachunku bankowego o nr (...), która to okoliczność nie została potwierdzona w sposób jednoznaczny, a jedynym dowodem mającym na celu wykazanie tego faktu, były potwierdzenia przelewów dostarczone przez świadka D. K. (1);

3) obrazę przepisów postępowania w postaci art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego z dokumentów rozliczenia PIT-36 oraz dodatkowej karty przychodów, podczas gdy dowód ten stanowił niezbędny element linii obrony oskarżonego, a nadto dowód ten był niezbędny dla ustalenia faktycznego charakteru współpracy pomiędzy oskarżonym Z. W., a świadkiem D. K. (1), jednocześnie powołując się na ten dowód w treści uzasadnienia wyroku;

4) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, a polegający na błędnym uznaniu, iż:

a) Z. W. jest właścicielem konta o numerze (...), podczas, gdy cała współpraca pomiędzy ww. oskarżonym, a świadkiem była prowadzona na rachunku bankowym o numerze (...), co w konsekwencji winno doprowadzić Sąd do przekonania, iż kwota będąca szkodą w niniejszym postępowaniu winna znajdować się na rachunku wskazanym w 2 kolejności, a nie jak twierdzi Sąd na 20 cyfrowym rachunku, którego istnienie oraz właściciel nie zostały ustalone w toku niniejszego postępowania;

b) oznaczenie dysponenta w potwierdzeniu przelewu jest równoznaczne z własnością danego rachunku, podczas gdy kierując się zasadami doświadczenia życiowego, a także przepisami o bankowości elektronicznej numer rachunku identyfikowany jest po numerze, a nie jak to stwierdził Sąd po nazwie dysponenta, która w przeciwieństwie do numeru rachunku bankowego może zawierać błąd formalny;

c) ze strony oskarżonego doszło do dokonania przestępstwa sfalszowania dokumentu, paliwo i kto jest jego sprzedawcą ponieważ od początku współpracy ze Z. W. wiedział, iż jest on jedynie pośrednikiem w sprzedaży paliwa na stacji (...);

d) uznaniu za wiarygodne zeznań D. K. (1) biorąc pod uwagę jedynie treść tych zeznań, bez porównania ich z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w toku niniejszego postępowania;

Podnosząc powyższe zarzuty, obrońca z wyboru oskarżonego Z. W., adw. Ł. M. wniósł o:

- 1) uniewinnienie oskarżonego od popełnienia zarzucanego mu czynu opisanego w punkcie I części wstępnej wyroku;
- 2) zmianę orzeczenia zawartego w punkcie III o karze łącznej i wymierzenie oskarżonemu kary 6 miesięcy pozbawienia wolności;
- 3) zmianę orzeczenia zawartego w pkt IV poprzez zawieszenie wykonania kary na okres próby 2 lat;
- 4) ewentualnie – uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w Legnicy do ponownego rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Oceniając złożone w tej sprawie środki odwoławcze na czoło wyróżniała się oczywista bezzasadność apelacji wniesionej na korzyść oskarżonego Z. W. przez jednego z jego obrońców z wyboru, adw. Ł. M.. Wbrew twierdzeniom obrońcy oskarżonego, Sąd I instancji nie dopuścił się obrazy przepisów prawa materialnego przepisów prawa materialnego (art. 284 § 2 k.k.), obrazy przepisów postępowania (art. 5 § 2 k.p.k. oraz art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k.), a także błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia. Również orzeczone w stosunku do oskarżonego Z. W. kary jednostkowe oraz kara łączna jednego roku kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby oraz zobowiązaniem do naprawienia w całości wyrządzonej przestępstwem szkody, oceniana przez pryzmat art. 447 § 1 k.p.k. i art. 434 § 2 k.p.k., nie jawiły się jako niesprawiedliwe (rażąco surowe).

Na uwzględnienie zasługiwała wyłącznie apelacja wniesiona przez Prokurator Prokuratury Rejonowej w Lubinie, gdyż zaskarżony wyrok zawierał jednak szereg niedoskonałości wskazywanych w tym środku odwoławczym. W szczególności Sąd I instancji wydał wyrok z obrazą szeregu przepisów prawa karnego materialnego, a mianowicie:

- a) art. 11 § 3 k.k., polegającą na niesłusznym jego zastosowaniu w podstawie wymiaru kary za przypisane oskarżonemu przestępstwo z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. w sytuacji, gdy nie zachodziły podstawy do przyjęcia przez sąd instytucji kumulatywnego zbiegu przepisów ustawy karnej, gdyż art. 294 § 1 k.k. określa jedynie znamiona kwalifikujące do czynu z art. 284 k.k.;
- b) art. 4 § 1 k.k., polegającą na nieprawidłowym niezastosowaniu przepisów obowiązujących w chwili popełnienia przez oskarżonego przypisanych mu czynów, w zakresie dotyczącym rozstrzygnięcia zawartego w punkcie IV części dyspozytywnej wyroku, które to przepisy były dla niego względniejsze;
- c) art. 72 § 2 k.k., polegającą na jego błędnej wykładni skutkującej zobowiązaniem oskarżonego Z. W. do naprawienia w całości wyrządzonej szkody na rzecz pokrzywdzonego (...) w sytuacji, gdy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 27 lutego 2009r. sygn. akt XX GC 974/04 zasądzono od Z. W. na rzecz firmy (...) S.A. w W. kwotę 320.365,12 zł z ustawowymi odsetkami.

Nakazywało to wyeliminowanie wskazanych mankamentów i zmianę zaskarżonego wyroku w stosunku do oskarżonego Z. W. poprzez:

- 1) wyeliminowanie przepisu art. 11 § 3 k.k. z podstawy wymiaru kary za przestępstwo przypisane oskarżonemu w punkcie I części rozstrzygającej;
- 2) na mocy art. 4 § 1 k.k. przyjęcie za podstawę orzeczeń o warunkowym zawieszeniu wykonania kary łącznej, przepisów art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 k.k. i art. 72 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym na dzień 30 czerwca 2015r.;

3) ustalenie, że środek probacyjny, orzeczony na podstawie art. 72 § 2 k.k. w punkcie IV części rozstrzygającej, dotyczy obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem z art. 286 § 1 k.k. przypisanym oskarżonemu w punkcie II części rozstrzygającej oraz polega na obowiązku wpłaty 900,- (dziewięciuset) złotych na rzecz spółki (...) w okresie próby.

W pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymano w mocy.

Aby zapewnić przejrzystość argumentacji, a dalszej części niniejszego uzasadnienia, zostaną przedstawione uwagi na tle wniesionych środków odwoławczych.

Co do apelacji obrońcy z wyboru oskarżonego Z. W., adw. Ł. M..

I. Wbrew wywodom zawartym w apelacji obrońcy oskarżonego Z. W., adw. Ł. M., Sąd Okręgowy w Legnicy przeprowadził postępowanie dowodowe w sposób prawidłowy i wnikliwy. Podczas postępowania dowodowego Sąd I instancji wyczerpał wszystkie dostępne możliwości dowodowe w celu ustalenia czy istnieją podstawy do przypisania oskarżonemu zarzuconego mu przestępstwa, respektując przy tym zasady procesowe, w tym zasadę prawdy materialnej (art. 2 § 2 k.p.k.), zasadę bezstronności (art. 4 k.p.k.), zasadę in dubio pro reo (art. 5 k.p.k.), a także zasadę swobodnej oceny dowodów (art. 7 k.p.k.). Dokonane w wyroku ustalenia faktyczne wolne są od błędów i uwzględniają całokształt okoliczności ujawnionych w toku rozprawy (art. 410 k.p.k.).

Sąd I instancji staranie ocenił ujawniony materiał dowodowy i słusznie doszedł do przekonania, że oskarżony dopuścił się przypisanego przestępstwa, a swoje stanowisko uzasadnił na tyle wyczerpująco i przekonująco, uwzględniając okoliczności przemawiające zarówno na korzyść, jak i niekorzyść oskarżonych (art. 4 k.p.k.), że wypełnione zostały wymogi określone dla uzasadnienia wyroku przewidziane w przepisie art. 424 k.p.k. i uzasadnienie to w pełni pozwalało na kontrolę instancyjną zaskarżonego wyroku.

W odniesieniu do przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i w zw. z art. 12 k.k., Sąd Okręgowy w Legnicy słusznie uznał, że oskarżony Z. W. dopuścił się tego czynu polegającego na tym, że w okresie od 31.10.2003r. do 30.11.2003r. w P., rejonu (...), w warunkach czynu ciągłego, jako dzierżawca stacji paliw (...) przy ul. (...) w P. dokonał przywłaszczenia pieniędzy w kwocie 320.365,24 zł otrzymanych przelewem od D. K. (1) jako przedpłata na paliwo, należna firmie (...) S.A. w S. k/S., czym działał na szkodę (...). Podstawę do takich ustaleń faktycznych dawał Sądowi Okręgowemu prawidłowo ujawniony na rozprawie głównej materiał dowodowy w postaci: zeznań świadków: D. K. (1) (k. 5-7, 133-134, 653-654, 718v-719, 743v-746), A. W. (k. 353, 702v-704) i W. R. (k. 145-146, 729v-730) oraz umowy nr (...) z dnia 30.04.2003r. między Z. W. a spółką (...) S.A. (k. 170-180), wezwania do zapłaty (k. 3), kserokopii faktur przedłożonych przez D. K. (1) (k. 10-22), kserokopii poleceń przelewu (k. 25, 27, 31, 35), informacji o transakcjach (k. 24, 26, 28-29, 32-34), zestawienia wyciągów z rachunku bankowego Z. W., jako operacji na koncie (...) – W. Z., przekazanych przez pokrzywdzoną spółkę (...) S.A. (k. 47-122), zestawienia wyciągów z rachunku bankowego Z. W., potwierdzających operacje na jego koncie, przedstawionych przez obrońcę oskarżonego (k. 664, 665-701).

W szczególności, absolutnie niebudzące zastrzeżeń były ustalenia faktyczne Sądu Okręgowego w Legnicy, że po podpisaniu w dniu 30 kwietnia 2003r. z firmą (...) S.A. umowy o zarządzanie stacją paliw (...)w P. przy ul. (...), podmiot ten miał dostarczać paliwo oskarżonemu Z. W.. Dostarczone paliwo pozostawało własnością dzierżawcy, czyli spółki (...) S.A. w S. k/S. i jego własność nie przechodziła na oskarżonego Z. W.. Także należności wynikające z zapłaty za paliwo nie stawały się własnością oskarżonego, lecz był tylko ich dzierżycielem i miał obowiązek przekazać je spółce pozostawiały (...) S.A. Pozostały towar znajdujący się na dzierżawionej stacji paliw był natomiast własnością oskarżonego.

Już taka konstatacja wskazuje, że ewentualne przejęcie na własne potrzeby pieniędzy z tytułu zapłaty za sprzedane paliwo, należące do spółki (...) S.A. w S. k/S., odpowiadało znamionom przywłaszczenia z art. 284 § 2 k.k., gdyż były to pieniądze powierzone oskarżonemu Z. W., jako dzierżawcy stacji.

Jak słusznie ustalił Sąd Okręgowy w Legnicy, w pierwszym okresie współpracy z oskarżonym Z. W. ze strony D. K. (1) – właściciela firmy (...) z siedzibą w L. prowadzącego działalność gospodarczą w zakresie transportu samochodowego, który od lipca 2003r. zaczął kupować paliwo na stacji D. Zielony (...) w P., nie było żadnych nieprawidłowości w regulowaniu należności za paliwo. D. K. (1) regulował należności za paliwo tankowane do samochodów ciężarowych, początkowo wpłacając gotówkę na ręce zarządcy stacji – oskarżonego Z. W., a po pewnym czasie przelewając na konto bankowe Z. W. zaliczki na poczet zakupu pobranego paliwa. Po pobraniu określonej ilości paliwa były wystawiane zbiorcze faktury. Z kolei, oskarżony Z. W. prawidłowo (do października 2003r.) przekazywał na rzecz spółki (...), jako właściciela stacji (...)w P., należności ze sprzedaży paliwa pobrane od D. K. (1).

Do tego momentu ustalenia Sądu I instancji były niesporne, a także potwierdzone wyjaśnieniami oskarżonego Z. W. (k. 514-516, 608-609, 651v-652, 703v-704, 735v-736, 746). Wprawdzie oskarżony podawał, że ten sposób rozliczeń był dla niego uciążliwy ze względu na konieczność przelewania środków uzyskanych od D. K. (1) na rzecz spółki (...), jednak obiektywnie oceniając, pozwalał Z. W. na obracanie pieniędzmi uzyskanymi ze sprzedaży paliwa D. K. (1), a także innym kontrahentom. Właśnie takie dysponowanie pieniędzmi wpłaconymi za paliwo pozwalało oskarżonemu Z. W. na wykorzystywanie uzyskanych środków finansowych należących do spółki (...) na własne zakupy, a zatem dawało gwarancję pewnej elastyczności finansowania działalności gospodarczej. Ma to niebagatelne znaczenie dla oceny późniejszego zachowania oskarżonego Z. W., zwłaszcza logicznej analizy, w czyje interesy godził nowy system rozliczeń przyjęty przez spółkę (...).

W dalszej analizie materiału dowodowego, Sąd Okręgowy w Legnicy, w pełni realizował zasadę swobodnej oceny dowodów i kształtował swoje przekonanie na zasadach wiedzy i doświadczenia życiowego (art. 7 k.p.k.), ustalając stan faktyczny. Sąd I instancji, ustalił słusznie i przekonująco, że kiedy spółka (...) postanowiła zmienić zasady rozliczeń z głównym kontrahentem stacji D. Zielony (...) w P., D. K. (1), oskarżony Z. W. uznał, że taki sposób rozliczenia godzi w jego interesy i pozbawia go możliwości obracania środkami finansowymi wpłaconymi dotychczas przez D. K. (1).

Kiedy oskarżony Z. W. przedstawił D. K. (1) zarządowi (...) jako jednego z kluczowych klientów, który kupował na stacji znaczne ilości paliwa, w spółce (...) została przygotowana umowa kredytowa o nr (...) z dnia 21.10.2003r., umożliwiającą sprzedaż paliwa na stacji paliw D. w P. przy ulicy (...) wyłącznie w formie bezgotówkowej, w drodze bezpośredniego przelewu środków przez D. K. (1) na rzecz spółki (...).

Umowa, z której wynikał obowiązek wpłaty przez D. K. (1) należności za zakupione paliwo wynikające z faktur zbiorczych bezpośrednio na konto bankowe (...) S.A. (...)w S. należące do (...), została dostarczona do stacji paliw D. w P. przy ulicy (...) i była znana oskarżonemu Z. W., który miał obowiązek odebrać podpis D. K. (1) i zwrócić umowę spółce (...). Wprawdzie oskarżony Z. W. stwierdził, że D. K. (1) znał treść umowy, jednak dalsze działania zarówno D. K. (1), jak i oskarżonego, stanowiącemu temu przeczą. Dawało to Sądowi Okręgowemu podstawę do wniosku, że D. K. (1) nie miał świadomości istnienia tej umowy, gdyż nie została mu ona przedstawiona ani przez przedstawiciela spółki (...), ani przez oskarżonego Z. W..

Po pierwsze, D. K. (1), tak jak dotychczas, nadal regulował należności za zakupione paliwo przelewami na konto bankowe oskarżonego Z. W., cyklicznie w formie przedpłat, a oskarżony środki te przyjmował i następnie częściowo wpłacał na konto spółki (...). Gdyby D. K. (1) miał wiedzę o konieczności wpłacania środków bezpośrednio na konto spółki (...), to nie miałoby zupełnie sensu, aby środki te przelewał na konto oskarżonego Z. W.. Co więcej, gdyby oskarżony Z. W. miał dobrą wolę regulowania należności na rzecz spółki (...), to również nie miałoby sensu pośredniczenie przez niego w przelewach D. K. (1) wobec sprzedawcy paliwa. Stąd logiczny wniosek, że w interesie oskarżonego Z. W. było otrzymywanie wpłat ze strony D. K. (1), aby dysponować nimi w ramach bieżącej działalności gospodarczej, jak swoistym kredytem kupieckim.

Po wtóre, z opinii biegłego z zakresu pisma ręcznego, uzyskanej w toku procesu cywilnego, jaki spółka (...) wytoczyła D. K. (1) i Z. W. i który toczył się przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie w sprawie o sygnaturze akt XX GC – 974/04 wynikało, że podpis widniejący na umowie kredytowej nr (...) nie jest autentycznym podpisem D. K. (1). (k. 361-375). Wprawdzie, z innej opinii biegłego z zakresu pisma ręcznego wynika, że podpis ten nie został także złożony przez

oskarżonego Z. W. (k. 536-543), jednak nie stoi na przeszkodzie dokonaniu ustaleń faktycznych, że właśnie w interesie oskarżonego było to, aby treści tej umowy nie znał D. K. (1).

Ustalając praktykę podpisywania tego rodzaju umów przez nabywców paliwa od spółki (...), na podstawie zeznań świadków: A. W. (k. 353, 702v-704) i W. R. (k. 145-146, 729v-730), Sąd Okręgowy w Legnicy słusznie ustalił, że wspomniana umowa została zaaprobowana przez spółkę (...), gdyż popisał ją jej przedstawiciel W. R., co potwierdził na rozprawie głównej (k. 730). Ponadto, zarówno z zeznań świadków: W. R. i A. W. oraz z wyjaśnień oskarżonego wynikało, że umowy były wcześniej przygotowane i podpisane przez przedstawicieli (...), a następnie dostarczane zarządcom stacji, którzy mieli za zadanie odebrać podpisy od klientów. Stąd logiczny wniosek, że na tym etapie sfałszowano podpis D. K.. Ponadto, po przedstawieniu umowy spółce (...), na której widniał rzekomy podpis D. K., oskarżony Z. W. miał świadomość, że D. K. (1) ma obowiązek bezpośredniego rozliczania się za paliwo ze sprzedawcą, a nie z zarządcą stacji paliw.

Po trzecie, zestawienia zbiorcze faktur za zakupione paliwo w okresie od 31.10.2003r do 30.11.2003r. wystawione w imieniu spółki (...), będące w posiadaniu właściciela paliwa, różniły się od tych samych faktur dostarczanych D. K. (1) przez oskarżonego Z. W.. Oskarżony Z. W. przedstawiał D. K. (1) faktury zbiorcze z zamazanymi flamastrem rubrykami (k. 10-22), w których znajdował się numer konta bankowego sprzedawcy, czyli spółki (...), na którą miały być przelewane środki finansowe, zgodnie z przedstawioną wcześniej umową. Jednocześnie oskarżony Z. W. dostarczał (...) te same faktury wraz z pełnymi danymi konta sprzedawcy. Takie postępowanie oskarżonego w sposób jasny potwierdzało, że w momencie zaprzestania przekazywania środków wpłaconych za paliwo przez D. K. (1), Z. W. przywłaszczał pieniądze wpłacane przez nabywcę paliwa i stanowiące własność spółki (...). Chociaż spółka ta miała świadomość takiego rozliczania się oskarżonego Z. W., gdyż przelewy za paliwo pochodziły nie od D. K. (1), lecz od oskarżonego, to jednak wspomniane środki finansowe nie były własnością oskarżonego, lecz spółki (...) i były tylko powierzone Z. W., tak jak w poprzedniej procedurze rozliczeń. Sprzeniewierzenie tych środków, wbrew stanowisku obrońcy oskarżonego, było przestępstwem przywłaszczenia powierzonego mienia, odpowiadającym kwalifikacji prawnej z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i art. 12 k.k.

Całkowicie chybiony był przy tym zarzut obrońcy oskarżonego o rzekomym ustaleniu przez Sąd I instancji, że to ze strony oskarżonego Z. W. doszło do przestępstwa sfałszowania dokumentu sprzedaży paliwa i tego, kto jest jego sprzedawcą. Takich ustaleń Sąd Okręgowy nie czynił, a jedynie uznał słusznie, że to oskarżony odpowiada za zamalowanie flamastrem numeru konta bankowego spółki(...) na fakturach sprzedaży paliwa.

Po czwarte, mimo wyolbrzymiania przez obrońcę oskarżonego i przez samego Z. W. rzekomych wątpliwości co do tego, jakie kwoty przelewał D. K. (1) na konto oskarżonego, obie strony przedstawiły wyciągi z kont bankowych, świadczące bezspornie o prawdziwości świadka D. K. (1), że dokonał on prawidłowej zapłaty za pobrane paliwo. Mowa o dowodach w postaci zestawienia wyciągów z rachunku bankowego Z. W., jako operacji na koncie Stacji Paliw Zielony (...) nr (...) – W. Z., przekazanych przez pokrzywdzoną spółkę (...) S.A. (k. 47-122), a także zestawienia wyciągów z rachunku bankowego Z. W., potwierdzających operacje na jego koncie, przedstawionych przez obrońcę oskarżonego (k. 664, 665-701). Oba zestawienia operacji potwierdzają wspomniane przelewy dokonane przez D. K. (1) i zgodne z przekazanym przez niego zestawieniem (k. 23). Wspomniane wpłaty przedstawia poniższa tabela:

Lp.	Data przelewu wskazana w oświadczeniu D. K. (1) (k. 23)	Kwota przelewu wskazana w oświadczeniu D. K. (1) (k. 23)	Potwierdzenie przelewu na konto oskarżonego Z. W., na podstawie zestawienia wyciągów z rachunku bankowego Z.	Potwierdzenie przelewu na konto oskarżonego Z. W., na podstawie zestawienia wyciągów z rachunku bankowego Z.
------------	--	---	---	---

			W., jako operacji na koncie (...)– W. Z., przekazanych przez pokrzywdzoną spółkę (...) S.A. (k. 47-122),	W., potwierdzających operacje na jego koncie, przedstawionych przez obrońcę oskarżonego (k. 664, 665-701)
1.	24.10.2003r.	80.000,- zł	(k. 85 akt sprawy)	(k. 683 akt sprawy)
2.	31.10.2003r.	40.000,- zł	(k. 87 akt sprawy)	(k. 683v akt sprawy)
3.	5.11.2003r.	40.000,- zł	(k. 88 akt sprawy)	(k. 684 akt sprawy)
4.	7.11.2003r.	40.000,- zł	(k. 88 akt sprawy)	(k. 684 akt sprawy)
5.	14.11.2003r.	60.000,- zł	(k. 91 akt sprawy)	(k. 685 akt sprawy)
6.	18.11.2003r.	20.000,- zł	(k. 91 akt sprawy)	(k. 685v akt sprawy)
7.	21.11.2003r.	70.000,- zł	(k. 93 akt sprawy)	(k. 686 akt sprawy)
8.	28.11.2003r.	70.000,- zł	(k. 95 akt sprawy)	(k. 686v akt sprawy)
9.	8.12.2003r.	50.000,- zł	(k. 97 akt sprawy)	(k. 687v akt sprawy)
10.	9.12.2003r.	30.000,- zł	(k. 97 akt sprawy)	(k. 687v akt sprawy)
11.	17.12.2003r.	70.000,- zł	(k. 99 akt sprawy)	(k. 688v akt sprawy)

12.	17.12.2003r.	15.000,- zł	(k. 99 akt sprawy)	(k. 688v akt sprawy)
Razem		585.000,- zł	585.000,- zł	585.000,- zł

Drugorzędne znaczenie miało zatem to, że Bank (...) nie potrafił wskazać numeru konta bankowego oskarżonego Z. W. (k. 749, 756, 763) wyolbrzymiane przez oskarżonego i jego obrońcę, ponieważ wskazane rozliczenie opracowano o zestawienie operacji bankowych przedstawionych przez wszystkie strony. Oczywiście, daty księgowania należności na rachunku Z. W. w niektórych wypadkach różniły się od dat uruchomienia przelewów, lecz wynikało, to wyłącznie z drogi rozliczenia przelewu (tzw. drogi bankowej).

Zarzuty obrońcy dotyczące nieustalenia numeru konta bankowego oskarżonego Z. W. (o numerze (...), czy też o numerze (...)), a w konsekwencji przekonania, że kwota będąca szkodą w niniejszym postępowaniu winna znajdować się na rachunku o numerze (...), a nie na 20-cyfrowym rachunku, którego istnienie oraz właściciel nie zostały ustalone w toku niniejszego postępowania, nie ma większego znaczenia wobec analizy zestawienia operacji bankowych przedstawionych wyżej w tabeli, które wynikały z zestawienia operacji bankowych przedstawionych przez wszystkie strony.

Oznaczało to jednoznacznie, że słuszne były ustalenia Sądu Okręgowego w Legnicy, iż oskarżony Z. W. przywłaszczył środki finansowe przekazane przez D. K. (1), jako należności za paliwo przestał odprowadzać na konto sprzedawcy. Chodziło o przywłaszczenie pieniędzy w łącznej wysokości 320.365,24 zł przelanych na należności z 4 faktur VAT, a mianowicie:

- 1) z dnia 31.10.2003r. nr (...) na kwotę 124.044,54 zł;
- 2) z dnia 11.11.2003r. nr (...) na kwotę 85.756,52 zł;
- 3) z dnia 17.11.2003r. nr (...) na kwotę 30.562,79 zł;
- 4) z dnia 30.11.2003r. nr (...) na kwotę 80.001,27 zł.

Z tych powodów odrzucono, jako całkowicie niewiarygodne wyjaśnienia oskarżonego Z. W., złożone na poszczególnych etapach postępowania karnego (k. 514-516, 608-609, 651v-652, 703v-704, 735v-736, 746). Zmierzały one wyłącznie do uniknięcia odpowiedzialności karnej i stworzenia pozorów prawidłowego działania, jako przedsiębiorcy.

Należy przy tym jasno stwierdzić, że już na etapie postępowania przed Sądem Apelacyjnym w Warszawie w sprawie o sygnaturze akt XX GC – 974/04 zostało ujawnione oświadczenie oskarżonego Z. W. potwierdzone notarialnie w dniu 12 lutego 2004r., że firma (...) nie ma żadnych zobowiązań finansowych za pobrane w 2003r. paliwo i akcesoria w Stacji Paliw Zielony (...) Nr (...) w P. – Z. W., ponieważ wszystkie faktury zostały opłacone gotówką i przelewem na rzecz firmy (...) na konto bankowe o numerze: (...) (k. 4, 550-551). Wprawdzie w toku śledztwa oskarżony Z. W. składał oświadczenia, w których wycofywał się ze złożonego wcześniej oświadczenia (k. 44-46), jednak nie nbyły wiarygodne. Ostatnie z tych oświadczeń, potwierdzające złożenie w obecności oskarżonego Z. W. podpisu przez D. K. (1) na wszystkich umowach dotyczących sprzedaży paliwa (k. 46), było wręcz kłamliwe, jeżeli się zważy, że opinia biegłego z zakresu pisma ręcznego skutecznie tę okoliczność obaliła (k. 361-375).

Nie było także podstaw, aby odmówić wiarygodności zeznań świadka D. K. (1) co do tego, że na prośbę oskarżonego Z. W. przekazał mu w użytkowanie samochód nabyty w ramach leasingu, w zamian za regulowanie rat leasingowych. Chociaż w perspektywie strony umówiły się, że oskarżony Z. W. kupi ten samochód po spłacie wszystkich rat leasingowych, to jednak całkowicie niewiarygodne były wyjaśnienia oskarżonego, że nabył już ten pojazd. Było to niemożliwe ze względu na charakter umowy leasingu, lecz także dodatkowo świadczyło o rzetelności oskarżonego

jako osoby prowadzącej działalność gospodarczą. Co więcej, sposób postępowania z tym samochodem (oddanie go osobie trzeciej w zamian za dług, bez powiadomienia o tym leasingodawcy i leasingobiorcy – D. K. (1) – k. 719-719v), a następnie ucieczka oskarżonego Z. W. za granicę i poszukiwanie go Europejskim Nakazem Aresztowania, świadczyły dobitnie o popełnieniu przez niego przestępstwa, a następnie pozbyciu się wszelkich kłopotów przez niespodziewany wyjazd za granicę, bez rozliczenia się z kontrahentami.

Całkowicie życzeniowe i chybione były zarzuty, że Sąd Okręgowy dokonał oceny wiarygodności zeznań świadka D. K. (1), bez porównania ich z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w toku niniejszego postępowania. Wskazane wyżej okoliczności jednoznacznie podważają zasadność tego zarzutu.

II. Chociaż obrońca oskarżonego Z. W., adw. Ł. M. nie kwestionował prawidłowości przypisania oskarżonemu przestępstwa z art. 286 § 1 k.k. popełnionego w marcu 2004r. na szkodę Spółki (...), to jednak dokonano kontroli prawidłowości orzeczenia w tym zakresie, w oparciu o przepis art. 434 § 2 k.p.k.

Analiza materiału dowodowego prowadziła do jednoznacznych wniosków, że oskarżony Z. W. w marcu 2004r., jako dzierżawca stacji paliw (...) przy ul. (...) w P. wprowadził w błąd spółkę (...), w ten sposób, że dokonał zakupu w ramach kredytu kupieckiego artykułów spożywczych nie mając zamiaru regulować płatności za dostarczony towar powodując tym samym straty w wysokości 900 zł na szkodę Spółki (...). Podstawę do takich ustaleń faktycznych dawały Sądowi I instancji zeznania świadka R. B. (k. 235-236, 654) oraz wyjaśnienia oskarżonego Z. W. (k. 609, 655), uzupełnione treścią zawiadomienia o przestępstwie (k. 229).

Takie postępowanie oskarżonego jeszcze raz świadczyło dobitnie o popełnieniu przez niego obu zarzuconych przestępstw, a następnie pozbyciu się wszelkich kłopotów przez niespodziewany wyjazd za granicę, bez rozliczenia się z kontrahentami.

III. Sąd I instancji nie tylko nie dopuścił się obrazy przepisów prawa materialnego przepisów prawa materialnego (art. 284 § 2 k.k.), lecz także nie doszło do obrazy przepisów postępowania (art. 5 § 2 k.p.k. oraz art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k.), a także do błędów w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia.

Wbrew zarzutowi obrońcy oskarżonego, odnoszącym się do rzekomego naruszenia przepisu art. 5 § 2 k.p.k., Sąd Okręgowy w Legnicy wcale nie miał wątpliwości, że oskarżony działał umyślnie, w zamiarze bezpośrednim przywłaszczenia powierzonych pieniędzy należących do spółki (...) S.A., wręcz przeciwnie, w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku dał wyraz temu, że ustalił taki zamiar po stronie oskarżonego Z. W..

Nie można w żadnym wypadku doszukiwać się także naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów w tym, że Sąd I instancji uznał za niewiarygodne wyjaśnienia oskarżonego, odrzucając szereg podanych przez niego okoliczności jako nieistotnych, niewiarygodnych i wynikające wyłącznie z obaw przed odpowiedzialnością karną.

Jak wielokrotnie podkreślano w doktrynie i orzecznictwie, przekonanie Sądu o wiarygodności jednych dowodów i niewiarygodności innych pozostaje pod ochroną art. 7 k.p.k. wtedy, gdy: jest poprzedzone ujawnieniem w toku rozprawy głównej całokształtu okoliczności sprawy (art. 410 k.p.k.) i to w sposób podyktowany obowiązkiem dochodzenia prawdy (art. 2 § 2 k.p.k.), stanowi wyraz rozważenia wszystkich tych okoliczności przemawiających zarówno na korzyść, jak i na niekorzyść oskarżonego (art. 4 k.p.k.), jest wyczerpujące i logiczne - z uwzględnieniem wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego - uargumentowane w uzasadnieniu wyroku (art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.). Akcentuje to szereg orzeczeń Sądu Najwyższego i sądów apelacyjnych (por. wyrok SN z 3.09.1998r. sygn. V KKN 104/98 – Prokuratura i Prawo 1999, nr 2, poz. 6; a także wyrok S.A. w Łodzi z 20.03.2002r. sygn. II AKa 49/02 – Prokuratura i Prawo 2004, nr 6, poz. 29). Wszystkim tym wymogom Sąd Okręgowy w Legnicy sprostał, nie naruszając także przepisu art. 5 § 2 k.p.k. nakładającego obowiązek rozstrzygnięcia niedających się usunąć wątpliwości na korzyść oskarżonego.

Sąd Najwyższy odnosił się w szeregu swoich orzeczeń do tego jak należy rozumieć i stosować zasadę *in dubio pro reo*. Jak stwierdził w jednym z nich: „Zasada *in dubio pro reo* (art. 5 § 2 k.p.k.) nie ogranicza utrzymanej w granicach

racjonalności swobody oceny dowodów. Jeżeli zatem z materiału dowodowego wynikają różne wersje wydarzenia, to nie jest to jeszcze równoznaczne z zaistnieniem "nie dających się usunąć wątpliwości" w rozumieniu tego przepisu. W takim wypadku sąd jest zobowiązany do dokonania ustaleń właśnie na podstawie swobodnej oceny dowodów. Dopiero wtedy, gdy - po wykorzystaniu wszelkich istniejących możliwości - wątpliwości nie zostaną usunięte, należy je wy tłumaczyć w sposób korzystny dla oskarżonego. Jeżeli jednak sąd dokona stanowczych ustaleń, to w ogóle nie może zachodzić obraza art. 5 § 2 k.p.k. (bo według tych ustaleń nie ma wątpliwości), a tylko powstaje kwestia, czy ustalenia te są prawidłowo dokonane (bez naruszenia zasady swobodnej oceny dowodów)" (postanowienie SN z dnia 17.12.2003r. sygn. V KK 72/03 - LEX nr 83771).

Podobne stanowisko znajdujemy w wyroku Sądu Najwyższego z dnia 14 maja 1999r. sygn. IV KKN 714/98: „Stan określany przez ustawodawcę, jako "nie dające się usunąć wątpliwości" (art. 5 § 2 k.p.k.), powstaje - jeśli pominąć wątpliwości natury nie faktycznej, lecz prawnej - dopiero w następstwie oceny dowodów (art. 7 k.p.k.). Dopiero wówczas bowiem można stwierdzić, czy wątpliwości w ogóle wystąpiły, czy były rozsądne, a nie wydumane, czy i jakie miały znaczenie dla kwestii odpowiedzialności prawnej oskarżonego, czy udało się je przewyciężyć w sposób dopuszczalny przez prawo procesowe itp. O naruszeniu zasady in dubio pro reo nie można zatem mówić wówczas, gdy sąd w wyniku pełnej i poprawnie dokonanej swobodnej oceny dowodów uznał, że brak jest wątpliwości, albo że nie mają one znaczenia dla odpowiedzialności prawnej oskarżonego. Jest jednocześnie dobrym prawem obrony oskarżonego mnożenie, a nawet wyolbrzymianie na każdym etapie postępowania takich faktów i ich ocen, które pozwalają na powątpiewanie w jego winę, pod warunkiem wszakże nieprzeinaczania faktów (lojalności wobec faktów)" (Prokuratura i Prawo 2000, nr 4, poz. 8).

W wyniku analizy dowodowej Sąd Okręgowy ocenił wyjaśnienia oskarżonego Z. W. i zeznania wszystkich świadków, opinie biegłych oraz zebraną dokumentację. Zatem, Sąd Okręgowy nie tylko nie podjął wątpliwości co do wiarygodności dowodów obciążających oskarżonego, lecz wręcz uznał je za prawdziwe, a wyjaśnienia oskarżonego ocenił wyłącznie jako przyjętą linię obrony, obliczoną na uniknięcie odpowiedzialności karnej. Słusznie zatem Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że oskarżony Z. W. dopuścił się przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., kwestionowanego przez obrońcę.

Nie zasługiwał również na uwzględnienie zarzut obrońcy oskarżonego o obrazie przepisów postępowania (art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k.) poprzez oddalenie wniosku dowodowego obrońcy oskarżonego z dokumentów rozliczenia PIT-36 oraz dodatkowej karty przychodów (k. 726), gdyż – wbrew twierdzeniom autora apelacji – dowód ten był nieprzydatny do wyjaśnienia zarzutów stawianych oskarżonemu i nieprzydatny dla ustalenia faktycznego sposobu rozliczeń między oskarżonym Z. W. i D. K. (1), jak również do wyjaśnienia tego, czy oskarżony przywłaszczył powierzone mu pieniądze.

IV. Jak wskazywano w doktrynie, błąd w ustaleniach faktycznych (error facti) przyjętych za podstawę orzeczenia to błąd, który wynika bądź to z niepełności postępowania dowodowego (tzw. błąd "braku"), bądź też z przekroczenia granic swobodnej oceny dowodów (błąd "dowolności"). Może on więc być wynikiem nieznamomości określonych dowodów lub nieprzestrzegania dyrektyw obowiązujących przy ocenie dowodów (art. 7), np. błąd logiczny w rozumowaniu, zlekceważenie niektórych dowodów, danie wiary dowodom nieprzekonującym, bezpodstawne pominięcie określonych twierdzeń dowodowych, oparcie się na faktach w istocie nieudowodnionych itd. (T. Grzegorzczak – Kodeks postępowania karnego. Komentarz, wyd. III, Zakamycze 2003, – s. 1133-1134).

Wielokrotnie podkreślano w orzecznictwie, że zarzut błędów w ustaleniach faktycznych nie może ograniczać się wyłącznie do polemiki z ocenami dokonanymi przez Sąd I instancji, bez wskazania jakich konkretnie uchybień w zakresie zasad logicznego rozumowania dopuścił się sąd w ocenie zebranego materiału dowodowego. Możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu, nie może prowadzić do wniosku o dokonaniu przez sąd błędów w ustaleniach faktycznych. Wyraża to wyrok Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2005r. sygn. WA – 10/05: „Zarzut błędów w ustaleniach faktycznych nie może sprowadzać się do samej polemiki z ustaleniami sądu a quo wyrażonymi w uzasadnieniu zaskarżonego rozstrzygnięcia, lecz musi zmierzać do wykazania jakich konkretnie uchybień w zakresie logicznego rozumowania i doświadczenia życiowego dopuścił się sąd w ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego.

Sama możliwość przeciwstawienia ustaleniom sądu orzekającego odmiennego poglądu w kwestii ustaleń faktycznych, opartego nie na innych dowodach od tych, na których oparł się sąd pierwszej instancji (...) nie może prowadzić do wniosku o popełnieniu przez ten sąd błędu w ustaleniach faktycznych.

Istota zarzutu błędu w ustaleniach faktycznych nie może opierać się na odmiennej ocenie materiału dowodowego, innymi słowy mówiąc na forsowaniu własnego poglądu strony na tę kwestię. Stawiając tego rodzaju zarzut należy wskazać, jakich uchybień w świetle zgodności (lub niezgodności) z treścią dowodu, zasad logiki (błądność rozumowania i wnioskowania) czy sprzeczności (bądź nie) z doświadczeniem życiowym lub wskazaniem wiedzy dopuścił się w dokonanej przez siebie ocenie dowodów sąd pierwszej instancji” (OSNwSK 2005, z. 1, poz. 949 oraz poz. 947; podobnie T. Grzegorzczak – Kodeks postępowania karnego. Komentarz, , wyd. III, Zakamycze 2003 s. 1134 oraz P. Hoffmański, E. Sadzik, K. Zgryzek – Kodeks postępowania karnego. Komentarz, t. II, Warszawa 2007, s. 666-667).

W realiach niniejszej sprawy, jak już wyżej wskazano, poza polemiką z ustaleniami faktycznymi, w swojej apelacji obrońca oskarżonego nie postawił zaskarżonemu wyrokowi żadnych rzeczowych zarzutów dotyczących niewłaściwego odczytania treści dowodów, błędów logicznego rozumowania i wnioskowania, a także sprzeczności ustaleń Sądu I instancji ze wskazaniem wiedzy i zasadami doświadczenia życiowego. Mając powyższe na uwadze apelacja ta, w zakresie zarzutów odnoszących się do sprawstwa i winy, nie zasługiwała na uwzględnienie.

Co do apelacji Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Lubinie

Jak już wyżej sygnalizowano, w pełni zasadna była apelacja wniesiona przez Prokuratora Prokuratury Rejonowej w Lubinie, gdyż zaskarżony wyrok zawierał szereg niedoskonałości wskazywanych w tym środku odwoławczym. W szczególności Sąd I instancji wydał wyrok z obrazą szeregu przepisów prawa karnego materialnego.

Po pierwsze, Sąd Okręgowy w Legnicy dopuścił się obrazy przepisu art. 11 § 3 k.k., powołując go w podstawie wymiaru kary za przypisane oskarżonemu Z. W. przestępstwo z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k., chociaż nie zachodziły podstawy do przyjęcia przez sąd instytucji kumulatywnego zbiegu przepisów ustawy karnej, gdyż art. 294 § 1 k.k. określa jedynie znamiona kwalifikujące do czynu z art. 284 k.k. Mając to na uwadze, zmieniono zaskarżony wyrok w tym zakresie poprzez wyeliminowanie przepisu art. 11 § 3 k.k. z podstawy wymiaru kary za przestępstwo przypisane oskarżonemu w punkcie I części rozstrzygającej.

Po wtóre, brak było w wyroku wskazania, że Sąd I instancji stosuje stan prawny względniejszy dla oskarżonego, a zatem powołania przepisu art. 4 § 1 k.k. Brak wskazania przepisów względniejszych dla oskarżonego mógł sugerować, że Sąd I instancji stosuje obecny stan prawny. Należało zatem dać wyraz w wyroku temu, jaki stan prawny stosuje Sąd Okręgowy, dbając o to, aby był to stan prawny względniejszy dla oskarżonego. Mając powyższe na uwadze zmieniono zaskarżony wyrok w ten sposób, że na podstawie art. 4 § 1 k.k. przyjęto za podstawę orzeczeń o warunkowym zawieszeniu wykonania kary łącznej, przepisy art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 1 k.k. i art. 72 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym na dzień 30 czerwca 2015r.

Po trzecie, Sąd Okręgowy w Legnicy ewidentnie dopuścił się obrazy przepisu art. 72 § 2 k.k. w zw. z art. 415 § 1 zd. 2 k.p.k., polegającej na jego błędnej wykładni skutkującej zobowiązaniem oskarżonego Z. W. do naprawienia w całości wyrządzonej szkody na rzecz pokrzywdzonego (...) w sytuacji, gdy wyrokiem Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 27 lutego 2009r. sygn. akt XX GC – 974/04 zasądzono od Z. W. na rzecz firmy (...) S.A. w W. kwotę 320.365,12 zł z ustawowymi odsetkami (k. 376-377). Tymczasem, zgodnie z art. 415 § 1 zd. 2 k.p.k. nawiązki na rzecz pokrzywdzonego, obowiązku naprawienia szkody lub zadośćuczynienia za doznaną krzywdę nie orzeka się, jeżeli roszczenie wynikające z popełnienia przestępstwa jest przedmiotem innego postępowania albo o roszczeniu tym prawomocnie orzeczono.

Nakazywało to zmianę zaskarżonego wyroku w stosunku do oskarżonego Z. W. poprzez ustalenie, że środek probacyjny, orzeczony na podstawie art. 72 § 2 k.k. w punkcie IV części rozstrzygającej, dotyczy obowiązku naprawienia szkody wyrządzonej przestępstwem z art. 286 § 1 k.k. przypisanym oskarżonemu w punkcie II części rozstrzygającej oraz polega na obowiązku wpłaty 900,- (dziewięćset) złotych na rzecz spółki (...) w okresie próby.

Ocena prawidłowości orzeczeń o karach jednostkowych i karze łącznej

Wobec kierunku i zakresu obu wniesionych apelacji, opierając się na przepisach art. 447 § 1 k.p.k. (co do przestępstwa z art. 284 § 2 k.k. w zw. z art. 294 § 1 k.k. i w zw. z art. 12 k.k.) oraz art. 434 § 2 k.p.k. (co do przestępstwa z art. 286 § 1 k.k.), Sąd Apelacyjny przeprowadził ocenę wymierzonych oskarżonemu Z. W. kar jednostkowych oraz orzeczonej wobec niego kary łącznej jednego roku kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby wraz z zobowiązaniem do naprawienia w całości szkody wyrządzonej przestępstwem z art. 286 § 1 k.k.

Wymierzone oskarżonemu kary jednostkowe i kara łączna były sprawiedliwe i z pewnością nie odznaczały się nadmierną surowością, a wręcz były łagodne. Zostały ukształtowane z respektowaniem dyrektyw sędziowskiego wymiaru kary przewidzianych w art. 53 § 1 k.k., a także uwagą, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy. Sąd I instancji uwzględnił stopień społecznej szkodliwości czynów oraz cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wzięto także pod uwagę motywację i sposób zachowania się sprawcy, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza braku naprawienia szkód lub zadośćuczynieniu w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego.

Jako okoliczności obciążające wzięto pod uwagę stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego oraz jego zachowanie polegający na tym, iż będąc świadomy konsekwencji, ukrywał się przed wymiarem sprawiedliwości. Jako okoliczności łagodzące wzięto pod uwagę dotychczasową niekaralność oskarżonego i jego nienaganny tryb życia za granicą, gdzie od wielu lat prowadzi ustabilizowany, przykładowy tryb życia. Łagodząco na wymiar kary wpłynęła okoliczność, że przypisanych przestępstw oskarżony Z. W. dopuścił się przed wieloma laty.

Kształtując orzeczenie o karze niewątpliwie uwzględniono cele prewencji szczególnej, zwłaszcza potrzeby zapobiegawcze i wychowawcze wobec oskarżonego, przede wszystkim wyrobienie w nim przekonania, że przestępstwo się nie opłaca i jego czyn został napiętnowany, a on musi ponieść obowiązki naprawienia wyrządzonych szkód. Uwzględniono także cele prewencji ogólnej, w tym potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa wobec nagminności tego rodzaju przestępstw.

Co do rozstrzygnięć o kosztach postępowania odwoławczego

Na podstawie art. 635 k.p.k. w zw. z art. 627 k.p.k. oraz art. 8 w zw. z art. 2 ust. 1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973r. o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity: Dz.U. z 1983r. Nr 49, poz. 223 z późniejszymi zmianami) zasądzono od oskarżonego Z. W. na rzecz Skarbu Państwa 200,- (dwieście) złotych kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, na co składa się 20,- złotych tytułem zryczałtowanych wydatków Skarbu Państwa w tym postępowaniu oraz 180,- złotych opłaty za drugą instancję.

Wysokość ryczałtu za doręczenie wezwań i innych pism ustalono w oparciu o § 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2003r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym (tekst jednolity: Dz.U. z 2013r. poz. 663), zaś wysokość opłaty ustalono w oparciu o przepisy art. 2 ust. 1 i art. 3 ust. 1 cyt. ustawy o opłatach w sprawach karnych. Przy wspomnianym orzeczeniu wzięto pod stan majątkowy, rodzinny i osobisty oskarżonego, uznając, że poniesienie kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze nie przekracza jego możliwości i może je ponieść bez uszczerbku dla siebie i rodziny.

SSA Bogusław Tocicki	SSA Piotr Kaczmarek	SSO del.do SA Agata Regulska
----------------------	---------------------	------------------------------